

فصل بهار امسال با ماه رجب مانند دو همزاد پایای یکدیگر پیش میروند؛ یکی طبیعت مادی را به نمایش میگذارد و دیگری جنات عدن را بیاد می آورد، یکی هر روزش زوالِ یکروز زندگی را خبر میدهد و دیگری به هر روز دریچه‌یی از رحمت و فیض الهی را برای افراد آماده و هوشیار می‌گشاید.

در ماه رجب تولد مردی است که جز پیامبر هم‌تا نداشت؛ فرزند کعبه، فرزند واقعی و معنوی مکتب پیامبر و باب و دروازهٔ حکمت و علم پیامبر و کاتب و مفسر و مبلغ کتاب و حکمت الهی بود، مردی که وجودش حکمت و کلامش حکمت و عمل و کردارش حکمت بود و همهٔ زندگی او درس مردانگی و ایمان و دین‌باوری و خردمندی، هیچکس جز پیامبر (ص) هنوز نتوانسته است در کمال انسانی با او هم‌اوردی کند، او نیز مانند پیامبر اعظم (ص)، وجودش و زندگانش تجسم قرآن بود.

وی – بر اساس حکمت الهی – بانی حکومتی بود که پیامبر (ص) خشت اول آنرا گذاشته بود و او – گر چه دیرتر اما – توانست معنی حکومت الهی و اسلامی را برای تاریخ بیان کند و نشان دهد که زیر چتر حکومتی اسلامی و انسانی میتوان جهانی پر از صلح و امنیت و عدالت و مساوات و مواسات بنا نمود و

جامعه را برای رشد معنوی و سعادت ابدی مردم فراهم کرد. میتوان فساد را ریشه‌کن کرد و مفسد را - هر چند حاکم مطلق العنان شام باشد و بتصور برخی ضعیفان برداشتتش خلاف چیزی موهوم بنام مصلحت باشد - در لحظه‌یی برانداخت چرا که حکمت با فساد نمیسازد و حکیم با مفسد در یک اقلیم نمیگنجد و فساد و مفسد با صلاح و مصلحت امت در یکجا جمع نمیشود. زیرا بحکم عقل و فطرت و قلب سلیم، دو ضد با هم نمیسازند و ضدان و نقیضان لایتجمعان.

افسوس که جاهلیت قدر او را نشناخت و با شهادت او و فرزندانش، حکمت نیز شهید شد و اگر نبود همت والای ملت رشید ایران و رهبر بنیانگذار انقلاب اسلامی، آن صفحه تاریخی دوباره تکرار نمیشد و ملت ایران و رهبر آگاه آن جنود جهل و جاهلیت را ورشکسته در پشت باورهای استوار نظام اسلامی ایران زمینگیر نمیکرد.

امروز، و بهانه ماه رجب و میلاد امیر مؤمنان علی (ع) که در آنیم، روز خودآزمایی است که آیا مدیران این نظام و قوای رسمی آن به عهده‌ی که با علی (ع) بسته‌اند، پایبندند؟ آیا پای حکمت - و نه مصلحت - استوار نشسته‌اند؟ آیا در نظامی که پایگذار و مدیر آن حکیم است و کتاب و حکمت را در دست دارد، قوانین و عمل‌نهادها و دستگاه‌های اداری و اجرایی یا تقنینی با محک حکمت و عقلانیت منطبق است؟ آیا عزت و سرفرازی ملت ایران پابرجاست؟ آیا «مفسده» و «مفسده» به راهزنی معاد و معاش یعنی اعتقاد و ایمان و اقتصاد و امنیت افراد جامعه مشغول نیست؟ آیا اجراهای عدالت و مقابله با اشرافیگری، که ملت ما با عنوان «عدل علی» از انقلاب خود آنرا میخواستند، ادامه دارد؟ و در یک کلمه، آیا مسئولین کشور بر مدار مردی که در این ماه در کعبه زاده شد تا رسم حکومت و راهبری سعادت مردم را به بشریت بیاموزد، رفتار میکنند؟ یا...؟